

Article 26. Fitxer de persones beneficiàries

El ministeri competent en matèria d'ensenyament ha d'elaborar un fitxer informatitzat de persones beneficiàries d'ajuts a l'estudi i mantenir-lo actualitzat.

Disposició addicional primera

1. El Govern pot establir programes d'ajuts a l'estudi específics per a joves que compaginin l'estudi amb la pràctica de l'esport de competició, sia en territori andorrà, sia a l'estranger. Aquests programes es desenvolupen reglamentàriament.

2. Els alumnes de nivell preobligatori, obligatori, de batxillerat, de formació professional no superior i d'ensenyament superior que requereixin suport econòmic públic per circumstàncies familiars sobrevingudes a partir del tancament del període de sol·licitud dels ajuts regulats per aquesta Llei, poden sol·licitar un ajut a l'estudi fora de termini. L'atorgament d'aquests ajuts, que mai no poden comprendre un període de cobertura superior al del curs escolar en què se sol·licitin, ha de ser avalada per un informe del ministeri competent en matèria de benestar social.

Disposició addicional segona

No obstant el que disposa l'article 5 d'aquesta Llei, el Govern pot establir, mitjançant reglament, la compatibilitat dels ajuts a l'estudi amb altres ajuts atorgats per tercers. En aquests supòsits, els ajuts que atorgui l'Administració andorrana tenen el caràcter de complementaris i, consegüentment, se n'ha de modular l'import a fi que la suma de tots els ajuts percebuts no sobrepassi els imports màxims que la persona beneficiària hauria de rebre en aplicació exclusiva dels regulats per aquesta Llei.

Disposició transitòria primera

Als crèdits d'estudi atorgats abans de l'entrada en vigor d'aquesta Llei se'ls continua aplicant la normativa que els regia fins al moment d'entrada en vigor d'aquesta Llei. No obstant això, no es pot procedir a renovar-los.

Els crèdits a l'estudi no són ajuts que es regeixin per criteris socioeconòmics i, per tant, aquesta Llei no hi és aplicable. El Govern pot crear un programa específic de crèdits a l'estudi.

Disposició transitòria segona

Els alumnes que gaudeixen d'un Premi nacional a l'estudi atorgat abans de l'entrada en vigor d'aquesta Llei poden continuar gaudint-ne en els mateixos termes en què el van rebre.

Disposició derogatòria

Es deroga la Llei d'ajuts a l'estudi, del 28 de juny del 2002.

Disposició final primera

S'encomana al Govern que desenvolupi reglamentàriament aquesta Llei, en el termini de tres mesos a comptar de l'entrada en vigor de la Llei.

Disposició final segona

Aquesta Llei entrarà en vigor l'endemà de ser publicada al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

3- PROCEDIMENTS ESPECIALS**3.2.2 Proposicions de llei qualificada****Edicte**

La Sindicatura, en reunió tinguda el dia 24 de març del 2014, ha examinat el document que li ha tramès el M. I. Sr. Ladislau Baró Solà, president del Grup Parlamentari Demòcrata, registrat en data 11 de març del 2014, sota el títol **Proposició de llei qualificada de protecció civil als drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge**, i exercint les competències que li atribueix el Reglament del Consell General en els articles que es citaran, ha acordat:

1. D'acord amb l'article 18.1.d), admetre a tràmit aquest escrit sota la qualificació de Proposició de llei qualificada.
2. D'acord amb l'article 103.2, ordenar la seva publicació, i remetre-la al Govern perquè, en el termini de quinze dies, manifesti el seu criteri. El Govern haurà d'evacuar el seu informe per tot el dia 14 d'abril del 2014, a les 17.30h.

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 24 de març del 2014

Vicenç Mateu Zamora
Síndic General

Proposició de llei qualificada de protecció civil als drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge**Exposició de motius**

L'article 12 de la Declaració Universal de Drets Humans estableix que "ningú serà objecte d'ingerències arbitràries en la seva vida privada, la seva família, el seu domicili o la seva correspondència, ni d'atacs a la seva honra o a la seva reputació. Tota persona té dret a la protecció de la llei contra aquestes ingerències o atacs".

L'article 17.1 del Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics es pronuncia en el mateix sentit.

I l'article 8 del Conveni Europeu per a la Protecció dels Drets Humans i les Llibertats Fonamentals diu que "1.- Tota persona té dret al respecte de la seva vida privada i familiar, del seu domicili i de la seva correspondència. 2.- No podrà haver-hi ingerència de l'autoritat pública en l'exercici d'aquest dret sinó en quant aquesta ingerència estigui prevista a la llei i constitueixi una mesura que, en una societat democràtica, sigui necessària per a la seguretat nacional, la seguretat pública, el benestar econòmic del país, la defensa, l'ordre i la prevenció del delictes, la protecció de la salut o de la moral, o la protecció dels drets i llibertats dels altres".

L'article 14 de la Constitució garanteix el dret a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge, i estableix que tothom té dret a ésser protegit per les lleis contra les intromissions il·legítimes en la seva vida privada i familiar.

Sense perjudici de la protecció penal d'aquests drets, i d'aquella que atorga igualment l'article 41.1 de la Constitució, aquesta Llei dóna protecció civil al dret a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge.

La postulació de forma conjunta d'aquests drets podria donar lloc a entendre que es tracta d'un sol dret amb diverses formes de manifestació. Però la sentència del Tribunal Constitucional de 28 de febrer del 2003 (2002-12-RE) ha tingut l'oportunitat de pronunciar-se en contra d'aquesta tesi, proclamant que es tracta de "tres drets diferents o autònoms" que "poden estar relacionats, però no necessàriament, ni de manera sistemàtica", així com que "lògicament, tenen una dimensió última compartida, que té relació amb la protecció de l'àmbit privat de la llibertat de l'individu, tant en el seu aspecte estrictament individual com en el familiar davant ingerències alienes il·legítimes".

La concepció més moderna del dret a la intimitat sorgeix de la reacció contra l'acumulació de dades personals, i actualment es relaciona en directa connexió amb el desenvolupament dels mitjans tecnològics propis de la societat de la informació. En aquesta accepció, el dret a la intimitat es troba ja protegit en el nostre ordenament jurídic en el marc de la Llei qualificada de protecció de dades personals 15/2003 del 18 de desembre.

Tanmateix, i des del punt de vista de la present Llei, entenem que el dret a la intimitat és el que té l'individu a decidir per ell mateix, amb només extraordinàries excepcions en interès de la societat, quan i en quins termes els seus actes hauran de ser revelats al públic en general.

El dret a l'honor està fonamentat en el dret a la dignitat que es requereix per al lliure desenvolupament de la personalitat en la convivència social, i es defineix com el dret que té tota persona a ser respectada, i a no ser escarnida ni humiliada, ni davant d'ella mateixa ni davant dels altres.

Finalment, el dret a la pròpia imatge està lligat a la irrupció als mitjans de reproducció i suposa la facultat de decidir que té tota persona de quan, per qui i de quina forma poden ser captats, reproduïts i publicats els seus trets físics reconeixibles. Aquest dret queda limitat per l'interès públic o per l'interès de la pròpia persona.

Entenem que, en l'àmbit de la protecció civil, es presumirà l'existència d'un perjudici si s'acredita la "intromissió il·legítima" o, en algun cas, la seva producció imminent. Si els drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge són de difícil definició, també ho són les intromissions il·legítimes que es poden donar a aquests drets. Més en un món on la irrupció de les noves tecnologies, en constant evolució, facilita noves formes d'intromissions.

Per això, només un sistema que estableixi una regulació oberta de les possibles intromissions il·legítimes és el que pot donar una autèntica solució a la protecció civil d'aquests drets, si bé cal acotar el concepte. Així, seran els òrgans judicials els que hauran de determinar en cada cas si es dóna una intromissió il·legítima, a la vista dels principis i disposicions que s'estableixen en aquesta Llei.

En aquest sentit, es considera que no es dóna una intromissió il·legítima quan hi ha consentiment exprés de la persona afectada per a una intromissió concreta. Però el consentiment no pot ser una renúncia general a aquests drets, ja que es tracta de drets de la personalitat, de caràcter personalíssim i irrenunciables. Pel mateix motiu, el consentiment pot ser revocat, si bé la revocació tindrà efectes pel futur, i s'hauran d'indemnitzar els danys i perjudicis derivats de la revocació. Per motius obvis, el consentiment té un tractament específic per als menors d'edat.

Tampoc es dóna la intromissió il·legítima si un interès públic o privat superior la justifica, o si la justifica una llei, si bé cal tenir en compte que la intromissió tingui cabuda en el marc d'una societat democràtica, això és, que no sigui abusiva o arbitrària, i que si està prevista en una llei tingui que perseguir un fi legítim i complir amb els requisits d'idoneïtat, necessitat i proporcionalitat.

En particular, per determinar si la intromissió és il·legítima s'hauran de tenir en compte les llibertats d'expressió i d'informació que reconeix l'article 12 de la Constitució, i que freqüentment entren en col·lisió

amb els drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge. En el nostre entorn cultural, no es tracta tant de considerar la prevalença dels uns sobre els altres, sinó la ponderació entre drets i llibertats quan aquests entren en col·lisió. Per aquest motiu, és convenient la regulació de les normes que han de servir per dirimir aquests conflictes entre aquells drets i llibertats en una mateixa llei, conferint-se així major coherència i simplicitat al marc normatiu que en l'opció de fer-ho en diferents cossos legals.

La llibertat d'expressió suposa el dret a difondre públicament per qualsevol mitjà i davant de qualsevol auditori, pensaments, idees i opinions. Està vinculada a la societat democràtica i ha de trobar el seu fonament i els seus límits en aquesta.

La llibertat d'informació també està associada a l'Estat democràtic, ja que només un poble adequadament informat és capaç d'exercir els seus drets amb plenitud de coneixement. La llibertat d'informació compleix una funció fonamental a través dels mitjans de comunicació social: la formació de l'opinió pública lliure. Ara bé, la important funció que desenvolupen els mitjans de comunicació comporta no només el seu reconeixement de drets i garanties, sinó també certes obligacions consistents en subministrar una informació de qualitat, evitant abusos. La informació veraç -terme que no es pot confondre amb veritat objectiva absoluta- exigeix la necessitat d'una investigació diligent i prèvia a la seva difusió.

Així, quan es produeixi una col·lisió entre aquells drets i la llibertat d'informació caldrà ponderar en cada cas la veracitat de la informació o la diligència de l'informador en la seva obtenció, l'interès públic de la informació i la proporcionalitat de la intromissió en aquells drets.

Els drets de rèplica i de rectificació amplien la llibertat d'informació, perquè donen a la persona que se sent perjudicada per una informació inexacta la facultat de replicar-la i/o rectificar-la. També són drets que protegeixen el dret a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge, per la qual cosa és escaient regular-los en aquesta Llei respecte a les persones físiques afectades per intromissions il·legítimes.

En relació a la legitimació per la defensa dels drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge, ja s'ha dit que la nostra Constitució dóna protecció contra les intromissions il·legítimes que es produeixen no només en la vida privada, sinó també en la familiar. En el cas d'una intromissió il·legítima que es refereixi a un difunt, no es considera que l'afectat sigui aquest, ja que aquests drets estan vinculats a la personalitat que s'extingeix amb la mort. En aquests casos els afectats seran els familiars, que tindran

legitimació per defensar-se de la intromissió en la seva vida familiar.

Altra cosa és -i per això té un tractament diferent del supòsit anterior- que la intromissió il·legítima succeeixi abans de la defunció de la persona afectada. En aquest cas el què s'ha de preveure en relació a la legitimació de defensa dels drets són les persones que poden seguir-la amb posterioritat a la mort de l'afectat. I el que sembla raonable és que siguin els hereus o les persones designades testamentàriament els que puguin defensar els drets de la persona quin decés és posterior a la intromissió il·legítima.

La tecnologia digital ha facilitat l'exercici de la llibertat d'expressió i l'abast de la llibertat d'informació. Ambdues llibertats es desenvolupen en l'espai digital ja no només a través dels mitjans tradicionals de comunicació televisiva, radiofònica i de premsa, que han expandit la seva activitat professional per mitjans electrònics, sinó a més, mitjançant la difusió d'informació realitzada per qualsevol persona física o jurídica l'activitat de la qual consisteix senzillament en la provisió, publicació i posada a disposició d'informacions, expressions i continguts. Aquesta constatació implica que cal considerar que el mercat de la comunicació presenta avui característiques diferents i adopta una estructura molt més àmplia, descentralitzada i plural. A aquests efectes, aquesta Llei defineix el seu àmbit d'aplicació mitjançant la definició de dos conceptes. D'una banda, els operadors de mitjans de comunicació que es defineixen com a persones, físiques o jurídiques, l'activitat principal de les quals té per objecte publicar i comunicar al públic en general, de forma professional, expressions i/o informacions amb caràcter periòdic, independentment del suport utilitzat per a la publicació i comunicació de la informació. D'altra banda, els proveïdors de continguts, l'activitat principal o accessòria dels quals consisteix a publicar, de forma professional o no, informació, expressions o continguts, per mitjans electrònics i en suport digital. D'aquesta manera, s'atén adequadament al nou panorama de la comunicació i la provisió d'informació en l'entorn digital.

Alhora, l'abast de la difusió, la persistència de la informació i la facilitat de publicació en l'entorn digital impliquen que les intromissions en els drets a l'honor, a la intimitat i a la pròpia imatge adquireixin un major impacte, els danys ocasionats siguin massius i les possibilitats de control per part de la persona afectada es redueixen. Per això, sense desconèixer l'essencialitat de la llibertat d'expressió i d'informació en una societat democràtica, la completa protecció civil dels drets a l'honor, a la

intimitat i a la pròpia imatge, exigeix prestar especial atenció a les intromissions que tenen lloc per qualsevol mitjà de comunicació i en qualsevol suport.

Amb aquesta finalitat, el capítol tercer d'aquesta Llei estableix unes regles clares, previsible i equilibrades per determinar l'autoria i atribuir la responsabilitat per intromissions il·legítimes en els drets a l'honor, la intimitat i la pròpia imatge.

El règim de responsabilitat es basa en els conceptes de control editorial i autoria que permeten distingir entre tres figures: autors, responsables solidaris i prestadors de serveis d'intermediació. El control editorial es defineix com la disposició de mecanismes, regles o protocols que permeten revisar i/o seleccionar, ja sigui per procediments automatitzats o de qualsevol altra manera, les expressions o la informació, independentment de qui sigui el seu autor, destinades a ser publicades o difoses en qualsevol suport o la publicació o difusió serà facilitada per qui realitza aquest control. Per tant, són responsables solidaris els que publiquen la informació causant de la intromissió il·legítima, bé perquè sigui un contingut propi (l'operador és l'autor) o bé perquè tot i ser aliè (l'autor és una altra persona) s'aplica un control editorial que permet seleccionar i revisar la informació publicada. La responsabilitat neix del control editorial (article 26), bé sigui per la seva operativa adequada o bé sigui pel seu funcionament incorrecte. A partir d'aquesta regla, es presumeix que exerceixen control editorial els operadors de mitjans de comunicació i els proveïdors de continguts. Recaurà en aquests operadors la càrrega de provar que no van poder realitzar control editorial o que l'expressió o informació causant de la intromissió il·legítima d'un tercer, aliè al control del mitjà de comunicació, no va quedar subjecta a aquest control editorial. Però tal prova serà únicament admissible quan l'omissió de mesures de control editorial pugui considerar-se diligent i d'acord amb les pràctiques generalment acceptades en el sector, en atenció a les circumstàncies concurrents. En aquest cas, els operadors no seran responsables solidaris per la intromissió il·legítima causada sempre que actuessin diligentment per retirar o d'alguna altra manera impedir l'accés a l'expressió o la informació que constitueixi tal intromissió il·legítima tan aviat com tinguin coneixement efectiu de la mateixa.

Per mantenir la plena coherència amb la normativa comunitària i la majoria de les jurisdiccions i igualment ser consistents amb la regulació en matèria d'activitats desenvolupades en l'espai digital i contractació electrònica, es regulen separadament els serveis d'intermediació, que se subjecten a un règim d'exclusió de responsabilitat basat, d'una

banda, en l'absència de coneixement i de control i, de l'altra, en la regulació d'un procediment de notificació, retirada i reposició (article 30 a 36) quan hi ha coneixement efectiu. En la mesura que un operador, de mitjans de comunicació o de provisió de continguts, presti un servei d'intermediació (fòrums, enllaços, cercadors, allotjament de dades), s'ha d'aplicar, en relació amb aquesta activitat, el règim especial d'aquests prestadors.

Finalment, per articular degudament la relació entre els autors i els responsables solidaris que assumeixin la responsabilitat per la intromissió il·legítima, es preveu en l'article 29 un dret de repetició dels últims enfront dels autors, en defecte de pacte.

Tenint en compte totes aquestes consideracions, la Llei conté tres capítols. El capítol I és de disposicions generals i de definició de les intromissions il·legítimes als drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge. En el capítol II es regulen els drets de rèplica i de rectificació, i les accions judicials. En el capítol III es determinen les responsabilitats per les intromissions il·legítimes. La Llei es complementa amb una disposició final que fixa l'inici de la vigència d'aquesta Llei.

Capítol primer. Disposicions generals i intromissió il·legítima

Secció primera. Disposicions generals

Article 1. Objecte de la Llei

Els drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge es protegeixen enfront de tota intromissió il·legítima davant la jurisdicció civil d'acord amb allò previst a la present Llei qualificada.

En cas que la intromissió tingui caràcter delictiu, s'aplicaran els criteris d'aquesta Llei per a la determinació de la responsabilitat civil derivada del delictu.

En qualsevol cas, la quantia de les indemnitzacions a què donen lloc les accions civils exercitades en procediments que tinguin com a finalitat la protecció dels drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge ha de ser valorada d'acord amb aquesta Llei.

Article 2. Nul·litat de la renúncia a la protecció

Els drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge són irrenunciables, inalienables i imprescriptibles.

La renúncia a la protecció enfront d'intromissions il·legítimes prevista en aquesta Llei serà nul·la, sens perjudici dels supòsits de consentiment o autorització d'acord amb l'article 4 i d'altres casos d'intromissió justificada de conformitat amb aquesta Llei.

Article 3. Definicions

Als efectes d'aquesta Llei, es defineixen els conceptes bàsics següents:

- a) Persona afectada. És la persona física o jurídica que ha sofert o ha de sofrir imminentment una intromissió il·legítima en el seu dret a la intimitat, a l'honor o a la pròpia imatge.
- b) Control editorial. És la disposició de mecanismes, regles o protocols que permetin revisar i/o seleccionar, ja sigui per procediments automatitzats o de qualsevol altra manera, les expressions o la informació, independentment de qui sigui el seu autor, destinades a ser publicades o difoses en qualsevol suport, o la publicació o difusió de les quals serà facilitada per qui realitza el control en qüestió.
- c) Operador de mitjà de comunicació. És la persona, física o jurídica, l'activitat principal de la qual té per objecte publicar i comunicar al públic en general, de forma professional, expressions i/o informacions amb caràcter periòdic, ja sigui mitjançant televisió, radiodifusió, premsa impresa, premsa digital o agències de notícies, independentment del suport utilitzat per a la publicació i comunicació de la informació.
- d) Prestador de serveis d'intermediació. És aquell operador, l'activitat del qual es desenvolupa en un espai digital i que consisteix en facilitar als destinataris la prestació d'un altre servei, proporcionar visibilitat o donar accés a la informació, als continguts o a les activitats d'altres operadors.

A tals efectes, s'entén que l'activitat es porta a terme en un espai digital quan la provisió d'informació o de continguts, la prestació de serveis o el subministrament de béns es desenvolupen, totalment o parcial, en suport digital i per mitjans de comunicació electrònica, de tal manera que el destinatari sol·licita, busca o accedeix a la informació, els continguts, els serveis o els béns en el dit espai digital.

No es consideren activitats desenvolupades en un espai digital:

- i) Els serveis prestats mitjançant telefonia vocal, fax o tèlex. No obstant això, l'ús de dispositius telefònics mòbils per a l'accés a informació, continguts, serveis o béns, o l'enviament o la recepció de comunicacions mitjançant tals dispositius en el marc de la prestació d'una activitat en un espai digital, no implicarà l'exclusió de les disposicions d'aquesta Llei.
- ii) Els serveis de radiodifusió televisiva. No obstant això, l'ús d'aparells receptors de televisió per a l'accés a informació, continguts, serveis o béns, o l'enviament o la recepció de comunicacions mitjançant tals aparells en el marc de la prestació

d'una activitat en un espai digital, no implicarà l'exclusió de les disposicions d'aquesta Llei.

- iii) Els serveis de radiodifusió sonora.
- iv) El teletext televisiu i els serveis equivalents.
- e) Proveïdor de continguts. És la persona, física o jurídica, l'activitat principal o accessòria de la qual consisteix en publicar, de forma professional o no, informació, expressions o continguts, propis o de tercers però subjectes a previ control editorial, en un espai digital, tal i com es defineix a la lletra anterior.
- f) Destinatari d'una activitat desenvolupada en un espai digital. És la persona física o jurídica que accedeix a l'espai digital d'un operador per accedir a, adquirir, contractar o utilitzar informació, continguts, serveis o béns, independentment que sigui o no per finalitats empresarials o professionals. En algunes ocasions el destinatari pot ser un altre operador.

Secció segona. Intromissió il·legítima

Article 4. Definició d'intromissió il·legítima

1. Constitueix una intromissió il·legítima en els drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge qualsevol acte que lesioni el contingut d'aquests drets i que no estigui justificat per algun dels motius que s'indiquen en l'apartat 2 d'aquest article.

2. La intromissió en la intimitat, l'honor o la pròpia imatge d'una persona és il·legítima quan no està justificada com a mínim en algun dels supòsits següents:

- a) el consentiment d'aquesta persona;
- b) una llei, sempre que persegueixi un fi legítim i compleixi els requisits d'idoneïtat, necessitat i proporcionalitat;
- c) un interès públic o privat que no es manifesti abusi o arbitrari i que justifiqui la limitació al dret a la intimitat, a l'honor o la pròpia imatge, i, en particular, si es deriva de les llibertats d'expressió i d'informació en els termes que s'estableixen als articles 6, 7 i 8 d'aquesta Llei.

3. La legitimitat o il·legitimitat de la intromissió en els drets a la intimitat, a l'honor o a la pròpia imatge queda delimitada pels usos socials i pels propis actes de cada persona en relació a la reserva que s'atorga a ella mateixa i a la seva família.

Article 5. Consentiment

1. El consentiment per a la intromissió en la intimitat, l'honor o la pròpia imatge ha de ser exprés, pot emetre's en qualsevol suport sempre que pugui acreditar-se la identitat de l'emissor de forma suficient, i no es pot atorgar de forma genèrica.

2. En el cas d'una persona menor d'edat, només es pot prestar el consentiment per a la intromissió en la intimitat o en la pròpia imatge, i s'ha de prestar per ella mateixa si té més de 16 anys i, si no els té, l'han de prestar els seus representants legals. En tot cas, serà nul el consentiment per a la intromissió en el dret a la intimitat o la pròpia imatge del menor si la utilització del seu nom o imatge produeixen un perjudici de la seva reputació, o si és contrària als seus interessos. El consentiment per a la intromissió en el dret a l'honor de la persona menor d'edat serà nul en tots els casos.

3. El consentiment per a la intromissió pot ser revocat davant de la mateixa persona a la qual es va donar, però la revocació només té efectes a futur.

4. La revocació del consentiment en la intromissió comporta la indemnització de danys i perjudicis, en cas que aquests es produeixin.

Article 6. Intromissions justificades en el marc de la llibertat d'expressió

1. L'òrgan judicial ha de ponderar els interessos en conflicte i les circumstàncies de cada cas per valorar si, amb ocasió de l'exercici de la llibertat d'expressió, s'ha produït una intromissió legítima o no en els drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge.

La intromissió en l'exercici de la llibertat d'expressió es considera il·legítima si no troba justificació en el marc d'una societat democràtica i, per aquest motiu, és abusiva o arbitrària.

2. La ponderació es realitzarà de forma especialment restrictiva, en favor dels drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge, en cas que l'afectat sigui menor d'edat.

Article 7. Intromissions justificades en el marc de la llibertat d'informació

1. L'òrgan judicial ha de ponderar els interessos en conflicte i les circumstàncies de cada cas per valorar si, amb ocasió de l'exercici de la llibertat d'informació, s'ha produït una intromissió legítima o no en els drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge. La ponderació s'ha de realitzar atenent a si concorren tots els següents requisits:

- a) la veracitat de la informació. Als efectes de valorar la veracitat de la informació, es tindrà en compte la diligència desplegada per l'autor o responsable en la investigació dels fets publicats i la publicació de la informació;
- b) l'interès públic de la informació;
- c) la proporcionalitat de la intromissió en els drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge.

En cas que no concorri algun d'aquests requisits, la intromissió és il·legítima.

2. La ponderació es realitzarà de forma especialment restrictiva, en favor dels drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge, en cas que l'afectat sigui menor d'edat.

Article 8. Intromissions legítimes en el dret a la pròpia imatge

Es consideren intromissions legítimes en el dret a la pròpia imatge, sens perjudici d'allò previst a l'article 5:

- a) la captació i publicació d'imatges de persones amb càrrecs públics, que exerceixin funcions públiques o tinguin rellevància o notorietat públiques, en actes i en espais públics.
- b) la captació i publicació d'imatges de persones en espais públics, de manera accessòria a una informació gràfica d'interès públic.

En cas que no concorrin aquests requisits, i sense perjudici d'allò previst a l'article 5, la intromissió és il·legítima.

Capítol segon. Drets de rèplica i de rectificació, i accions judicials

Secció primera. Legitimació per a l'exercici d'accions

Article 9. Legitimació per a l'exercici d'accions

1. Té legitimació per a l'exercici de les accions objecte d'aquest capítol tota persona afectada per una intromissió il·legítima, o el seu representant legal.

Es considera persona afectada per la intromissió il·legítima:

- a) la persona directament lesionada per la intromissió il·legítima;
- b) els familiars fins a tercer grau, el cònjuge o membre de la unió estable de parella, i els hereus del difunt al què es refereix la intromissió il·legítima, quan la intromissió il·legítima es produeix amb posterioritat a la defunció de la persona directament lesionada per la intromissió en qüestió.

2. Si el causant hagués designat en el seu testament a tal efecte una persona o persones, físiques o jurídiques, diferents de les previstes a l'apartat b anterior, seran les persones designades les legitimades per a l'exercici de les accions contra una intromissió il·legítima.

Article 10. Exercici i subrogació de l'acció per defunció

L'exercici i la subrogació de les accions de protecció civil de la intimitat, l'honor o la pròpia imatge, en cas de defunció de l'afectat per la intromissió il·legítima, quan aquesta es produeix abans de la seva

defunció, correspon als seus hereus o persona designada testamentàriament.

Article 11. Pluralitat de persones legitimades

1. En cas de pluralitat de persones legitimades per exercir les accions en cas d'intromissió il·legítima o continuar amb les ja entaulades per la persona afectada, tant de conformitat amb l'article 9 com en el cas previst a l'article 10, qualsevol d'elles podrà exercir o continuar amb les accions.

2. La mateixa regla s'aplicarà en cas de designació en el testament de diverses persones físiques o jurídiques, llevat disposició contrària del difunt.

Secció segona. Drets de rèplica i de rectificació

Article 12. Definició dels drets de rèplica i de rectificació

1. Els drets de rèplica i de rectificació es donen en cas d'informacions o expressions publicades per un operador de mitjans de comunicació o qualsevol altre proveïdor de continguts quan l'afectat les considera inexactes o constitutives d'una intromissió il·legítima.

2. El dret de rèplica consisteix en la possibilitat que la persona afectada respongui amb la seva pròpia exposició de fets, de forma equivalent i proporcional a aquella amb què se l'ha al·ludit, i gratuïtament en el mateix suport i condicions equivalents a aquelles en les quals s'hagués produït l'al·lusió. La rèplica serà publicada per l'operador del mitjà de comunicació o el proveïdor de continguts que havia publicat la informació o expressió respecte de la qual s'exerceix el dret de rèplica.

3. El dret de rectificació consisteix en la possibilitat que la persona afectada s'adrexi a l'operador del mitjà de comunicació o el proveïdor de continguts que ha publicat la informació o expressió la rectificació de la qual s'exigeix, perquè publiqui una rectificació de forma equivalent i proporcional a aquella amb què se l'ha al·ludit, i gratuïtament, en el mateix suport i en condicions equivalents a aquelles en les quals s'hagi produït l'al·lusió.

4. Es considera refús tàcit si en un termini de quaranta-vuit hores des que s'ha demanat la rèplica o la rectificació no s'ha publicat aquesta en les condicions establertes als articles 12.2 i 12.3, sens perjudici de la responsabilitat de l'operador del mitjà de comunicació o proveïdor de continguts en la diligent retirada o impediment a l'accés a l'expressió o informació que constitueix una intromissió il·legítima, segons l'establert als articles 27 i 28 d'aquesta Llei.

En el cas de publicacions periòdiques que no permetin complir amb aquest termini, es considera el refús tàcit de la rectificació o de la rèplica si aquesta

no s'ha publicat a la següent edició des que s'ha rebut la demanda.

5. En el cas d'operadors de mitjans de comunicació i proveïdors de continguts que gaudeixin d'una regulació específica, s'aplicaran els terminis establerts en la legislació que els és pròpia.

Article 13. Exercici extrajudicial i incompatibilitat entre els drets de rèplica i de rectificació

1. Sens perjudici de les accions judicials previstes a l'article 18 i de les mesures cautelars previstes a l'article 20, els drets de rèplica i de rectificació s'exerceixen fora de judici en els termes en què es disposen en aquesta secció.

2. La persona afectada ha d'optar entre el dret de rèplica o el de rectificació, sense que sigui possible exercir-los ambdós. En cas que exerceixi ambdós drets, es considera només aquell que s'hagi exercit en primer lloc; i en cas que l'exercici d'ambdós sigui coetani, es considera només exercit el dret de rèplica.

3. L'exercici dels drets de rèplica i de rectificació és independent de les accions judicials que la persona afectada pot iniciar o de les mesures cautelars establertes a l'article 20.1.

Article 14. Forma i termini per a l'exercici del dret de rèplica

El dret de rèplica s'exerceix per escrit, en qualsevol suport, adreçat a l'operador del mitjà de comunicació o proveïdor de continguts que ha publicat la informació o expressió que es vol replicar, en el termini màxim d'un mes a comptar des de la data en què s'ha produït l'al·lusió.

Article 15. Refús al dret de rèplica i comunicació a l'afectat

1. La rèplica pot ser refusada amb justa causa si és manifestament inexacta o contrària a la Llei, o si l'al·lusió s'ha produït en un debat públic en el qual l'afectat hi ha participat.

2. La persona a qui ha estat adreçada la petició de rèplica ha de comunicar sense dilacions el refús per justa causa o el moment de la seva publicació a la persona afectada.

3. Es considera refús tàcit si la rèplica no s'ha fet pública aquesta en els terminis establerts a l'article 12.4.

4. En cas de refús, exprés o tàcit, la persona que ha intentat la rèplica extra-judicialment, la pot demanar a l'òrgan judicial d'acord amb allò previst a la secció tercera d'aquest capítol.

Article 16. Forma i termini per a l'exercici del dret de rectificació

El dret de rectificació s'exerceix per escrit, en qualsevol suport, adreçat a l'operador del mitjà de comunicació o el proveïdor de continguts que ha publicat la informació o expressió la rectificació de la qual se sol·licita, en el termini màxim d'un mes a comptar des de la data en què s'ha produït l'al·lusió.

Article 17. Refús al dret de rectificació i comunicació a l'afectat

1. La rectificació pot ser refusada amb justa causa si és manifestament inexacta o contrària a la Llei, o si l'al·lusió s'ha produït en un debat públic en el qual l'afectat hi ha participat.

2. La persona a qui ha estat adreçada la petició de rectificació ha de comunicar sense dilacions el refús per justa causa o el moment de la seva publicació a la persona afectada.

3. Es considera refús tàcit si la rectificació no s'ha fet pública aquesta en els terminis establerts a l'article 12.4.

4. En cas de refús, exprés o tàcit, la persona que ha intentat la rectificació extra-judicialment, la pot demanar a l'òrgan judicial d'acord amb allò previst a la secció tercera d'aquest capítol.

Article 18. Publicació d'informació com a aliena o amb indicació de la font

1. El fet que la informació o expressió es publiqui expressament com a aliena, bé indicant el seu autor o bé fent constar la persona que ha actuat com a font, no afectarà l'exercici per part de la persona afectada dels drets de rèplica i de rectificació davant de l'operador del mitjà de comunicació o el proveïdor de continguts que ha publicat la informació o expressió en qüestió.

2. L'operador del mitjà de comunicació o el proveïdor de continguts hauran d'atendre les sol·licituds de rèplica o de rectificació en les condicions previstes en aquesta secció, sens perjudici de les accions que els puguin correspondre davant de l'autor de la informació o la persona citada com a font.

3. Allò previst en aquest article s'aplicarà sens perjudici del previst al capítol tercer d'aquesta Llei amb relació a la determinació de la responsabilitat i les normes de presumpció de control editorial.

Secció tercera. Accions judicials**Article 19. Contingut de l'acció civil**

L'actor d'una acció de protecció civil dels drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge pot demanar a la jurisdicció civil:

- a) que prohibeixi al seu responsable una intromissió il·legítima imminent;
- b) que ordeni al seu responsable cessar una intromissió il·legítima actual;
- c) que declari la il·licitud d'una intromissió il·legítima que s'ha produït o continua produint efectes lesius i que ordeni al seu responsable que cessi;
- d) que ordeni al responsable la publicació d'una rectificació o una rèplica en les condicions establertes a l'article 12 d'aquesta Llei;
- e) que la sentència es comuniqui a una altra persona diferent al responsable de la intromissió il·legítima;
- f) que ordeni al responsable que la sentència sigui publicada a les seves costes i/o per l'operador del mitjà de comunicació o el proveïdor de continguts que va publicar la informació o expressió;
- g) que declari una indemnització per danys i perjudicis a càrrec del responsable;
- h) que condemni al responsable a les costes judicials.

Article 20. Procediment

L'acció civil per la protecció dels drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge es tramita pel procediment abreujat.

Article 21. Mesures cautelars

1. Els manaments establerts a les lletres a) i b) de l'article 19 es poden demanar per l'actor com a mesura cautelar, si el perjudici que es pot causar es preveu difícilment reparable.

2. També es pot instar com a mesura cautelar que el batlle ordeni l'exercici del dret de rèplica dins del termini de quaranta-vuit hores a comptar des que l'afectat ha tingut coneixement del refús conforme a allò que disposa l'article 15.

Article 22. Tramitació de les mesures cautelars

1. La mesura cautelar es pot demanar abans d'iniciar el judici o durant la seva tramitació.

2. Si la mesura cautelar s'acorda abans d'haver-se presentat la demanda, deixa de tenir efectes si en el termini de 30 dies naturals a partir de què s'hagi acordat no s'interposa la demanda principal. Aquest termini pot ser prorrogat per l'òrgan judicial per un nou termini de 30 dies, a petició de l'interessat, de forma motivada i si s'aprecia justa causa.

3. La mesura cautelar es pot acordar per l'òrgan judicial competent, sense escoltar a la persona davant de la qual s'acordarà, si la mesura cautelar s'ha d'adoptar amb urgència per impedir o fer cessar la intromissió il·legítima. En aquest cas, l'òrgan competent notificarà amb la major celeritat la

resolució judicial que acorda la mesura cautelar a la persona davant de la contrapart.

4. L'òrgan judicial pot demanar una fiança com a condició per a l'acord de la mesura cautelar, si aquesta pot causar un dany a la contrapart.

5. L'acord de la mesura cautelar per part de l'òrgan judicial ha de ser motivat i, en cas que es doni una col·lisió amb les llibertats d'expressió i informació, motivant la ponderació d'acord amb els principis d'aquesta Llei.

6. L'òrgan judicial competent decideix sobre els perjudicis que s'han d'indemnitzar per la persona que ha instat la mesura cautelar, si aquesta s'ha revelat sense fonament i temerària, ja sigui en la resolució que deixa sense efecte la mesura cautelar, ja sigui en la sentència, i sempre sota el principi de justícia rogada. En aquest moment també s'estableix el destí de la fiança.

7. Subsidiàriament, són d'aplicació les normes processals que regulin les mesures cautelars en els procediments civils.

Article 23. Valoració del perjudici

1. L'existència de perjudici es presumeix sempre que s'acrediti la intromissió il·legítima.

2. L'import de la indemnització es valora atenent:

- a) les circumstàncies del cas;
- b) la minoria d'edat o no de l'afectat;
- c) la gravetat de la intromissió il·legítima;
- d) la difusió que la intromissió il·legítima hagi adquirit per raó del suport i dels mitjans de comunicació a través dels quals s'ha produït;
- e) el benefici que ha obtingut el causant de la intromissió il·legítima com a conseqüència de la mateixa;
- f) si s'ha donat lloc a la rèplica o la rectificació sol·licitades extrajudicialment, el seu abast, o si han estat refusades, als motius que s'han esgrimit per ser refusades.

Article 24. Prescripció

L'exercici de les accions de protecció civil dels drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge prescriu als quatre anys a comptar des que s'ha comès la intromissió il·legítima o des que de forma raonable s'ha pogut conèixer.

Capítol tercer. Responsabilitats

Secció primera. Autors i altres responsables

Article 25. Autors

Són responsables com a autors d'una intromissió il·legítima en els drets a la intimitat, a l'honor o a la

pròpia imatge les persones físiques o jurídiques que duguin a terme l'actuació, expressió o activitat que causa la intromissió il·legítima en els drets a la intimitat, a l'honor o a la pròpia imatge.

Article 26. Responsabilitat en cas de control editorial

En cas de control editorial, si l'expressió o la informació publicada, en qualsevol suport, constitueix una intromissió il·legítima als drets a la intimitat, a l'honor o a la pròpia imatge, seran responsables solidaris juntament amb l'autor o els autors de tal expressió o informació els operadors que permeten la publicació de l'expressió o informació malgrat el control editorial.

Article 27. Mitjans de comunicació televisius, radiofònics i de premsa

1. Es presumirà, llevat que es demostrï el contrari i sens perjudici d'allò previst a l'apartat 3 d'aquest article, que els mitjans de comunicació televisius, radiofònics i de premsa, en qualsevol suport, realitzen control editorial de les expressions i informacions, independentment de qui sigui el seu autor, que publiquen i la publicació de les quals faciliten.

2. Recaurà en els operadors dels mitjans de comunicació referits al paràgraf anterior la prova que no poden realitzar control editorial o que l'expressió o informació causant de la intromissió il·legítima d'un tercer, aliè al control del mitjà de comunicació, no va restar subjecta a control editorial o no va poder subjectar-se al mateix per les circumstàncies en què l'actuació o expressió va tenir lloc. Tal prova serà només admissible quan l'omissió de mesures de control editorial pugui considerar-se diligent i d'acord amb les pràctiques generalment acceptades en el sector, en atenció a les circumstàncies concurrents, inclòs el contingut de la informació o expressió, el seu origen o el mitjà utilitzat per a la seva publicació.

En aquest cas, els operadors dels mitjans de comunicació en qüestió no seran responsables solidaris per la intromissió il·legítima causada, sempre que actuïn diligentment per retirar o d'alguna manera impedir l'accés a l'expressió o la informació que constitueix la intromissió il·legítima tan bon punt tenen coneixement efectiu de la mateixa.

3. En la mesura en què els operadors de mitjans de comunicació actuïn com a prestadors de serveis d'intermediació, se'ls aplicarà el règim de responsabilitat previst a la secció segona del capítol tercer de la present Llei amb relació al servei en qüestió.

Article 28. Proveïdors de continguts

1. S'aplicarà als proveïdors de continguts allò previst a l'article 27 anterior.
2. En la mesura en què els proveïdors de continguts actuïn com a prestadors de serveis d'intermediació, se'ls aplicarà el règim de responsabilitat previst a la secció segona del capítol tercer de la present Llei amb relació al servei en qüestió.

Article 29. Dret de repetició

Al marge dels pactes que puguin existir entre les parts, els responsables solidaris de conformitat amb els articles 27 i 28 anteriors tindran davant de l'autor o els autors d'una intromissió il·legítima un dret de repetició per les quanties abonades en concepte d'indemnització i altres costes derivades de les accions judicials o extrajudicials, satisfetes per tal causa conforme a la present Llei o altres normes que poguessin resultar aplicables.

Secció segona. Responsabilitat dels prestadors de serveis d'intermediació**Article 30. Responsabilitat dels prestadors de serveis d'intermediació**

1. Els articles 26 a 28 anteriors no seran d'aplicació als prestadors de serveis d'intermediació.
2. La responsabilitat dels prestadors de serveis d'intermediació amb relació a intromissions il·legítimes comeses pels destinataris que siguin considerats els autors i els responsables solidaris d'una intromissió il·legítima en els drets a la intimitat, a l'honor o a la pròpia imatge de conformitat amb els articles 25 a 28 anteriors d'aquesta Llei, es regirà per allò previst a les disposicions següents.

Article 31. Inexistència d'una obligació general de supervisar

Els prestadors de serveis d'intermediació no tenen l'obligació general de supervisar les activitats, la informació o els continguts quina prestació, l'ús o l'accés faciliten, ni tenen l'obligació de realitzar recerques actives de fets o circumstàncies que revelin activitats, informacions o expressions de destinataris que constitueixin una intromissió il·legítima en els drets a la intimitat, a l'honor o a la pròpia imatge.

Article 32. Règim de responsabilitat dels intermediaris

1. Els prestadors de serveis d'intermediació no són responsables de les intromissions il·legítimes en els drets a la intimitat, a l'honor o a la pròpia imatge que causin l'activitat, la informació o els continguts de destinataris quina prestació, ús o accés faciliten, en la mesura en què no tinguin el control sobre els

mateixos, ni tinguin coneixement de la seva il·licitud, de conformitat amb l'article 34.

2. Als efectes d'allò que preveu l'apartat anterior, s'entén que els prestadors de serveis d'intermediació, el servei dels quals consisteixi en proporcionar accés a una xarxa de telecomunicacions o a transmetre dades proporcionades per destinataris, no tenen coneixement ni control dels mateixos en la mesura en què no els hagin generat o modificat ni hagin seleccionat les dades o els destinataris.

No es considera que les activitats de manipulació i d'emmagatzematge de la informació transmesa, que tinguin una finalitat estrictament tècnica, impliquin la generació, la modificació o la selecció de dita informació, de conformitat amb el que disposa el paràgraf anterior, sempre que la seva durada sigui la que raonablement requereixi l'execució de l'activitat de manipulació o d'emmagatzematge de què es tracti.

3. S'entén que els prestadors de serveis d'intermediació, l'activitat dels quals consisteixi en l'emmagatzematge automàtic, provisional i temporal de dades proporcionades per un destinatari, amb l'única finalitat de fer més eficaç la transmissió ulterior de les esmentades dades a d'altres destinataris que ho sol·licitin, no tenen coneixement ni control del contingut de les dades que emmagatzemen, en la mesura en què no les modifiquin i compleixin les condicions sobre l'accés, l'actualització i el seguiment, de conformitat amb l'article 33.

4. Els prestadors de serveis d'intermediació l'activitat dels quals consisteixi en allotjar dades de destinataris, a petició dels mateixos, no són responsables de la informació o dels continguts que emmagatzemen o de l'activitat que desenvolupin els destinataris, en la mesura en què no en tinguin control, ni tinguin coneixement de la seva il·licitud de conformitat amb l'article 34.

Als efectes del paràgraf anterior, s'entén que el prestador de serveis d'intermediació té control sobre la informació emmagatzemada si el destinatari a petició de qui s'emmagatzemen les dades actua sota l'autoritat, el control i la direcció del prestador.

5. Els prestadors de serveis d'intermediació que proporcionin instruments de recerca d'informació o de continguts, de serveis de referenciació o que facilitin la localització, la presentació, l'enllaç o la visibilitat de la informació o dels continguts o d'activitats de destinataris, no són responsables d'allò que localitzen, presenten, o enllacen, en la mesura en què no en tinguin el control, ni tinguin coneixement de la seva il·licitud de conformitat amb l'article 34.

Article 33. Condicions relatives a l'emmagatzematge automàtic, provisional i temporal de dades

Als efectes d'allò que preveu l'apartat 3 de l'article 32, s'entén que els prestadors de serveis d'intermediació l'activitat dels quals consisteixi en l'emmagatzematge automàtic, provisional i temporal de dades proporcionades per un destinatari, amb l'única finalitat de fer més eficaç la transmissió ulterior de les dades en qüestió a altres destinataris que ho sol·licitin, no tenen coneixement ni control del contingut de les mateixes en la mesura en què:

- a) Respectin les normes d'accés a la informació o als continguts establertes pel destinatari que proporciona aquesta informació o aquests continguts.
- b) Respectin les normes d'actualització de la informació o dels continguts establertes pel destinatari que proporciona aquesta informació o aquests continguts, o, en el seu cas, les normes normalment acceptades i aplicades en el sector.
- c) No interfereixin en la utilització de tecnologia utilitzada lícitament pel destinatari que proporciona la informació o els continguts per a obtenir dades sobre l'ús d'aitals informacions o continguts, sempre que aquesta utilització es faci de conformitat amb la legislació aplicable i sigui compatible amb els estàndards de la indústria acceptats àmpliament.

Article 34. Coneixement efectiu de la il·licitud

Als efectes d'allò previst en l'article 32, s'entén que els prestadors de serveis d'intermediació tenen coneixement efectiu d'una intromissió il·legítima en el dret a la intimitat, l'honor o la pròpia imatge en qualsevol dels supòsits següents:

- a) Quan un òrgan competent hagi declarat la il·licitud de la informació, dels continguts o de l'activitat en qüestió, ordenant la seva retirada o impossibilitant l'accés a aitals informació, continguts o activitat, o quan aquest òrgan competent hagi declarat l'existència d'una lesió provinent d'aitals informació, continguts o activitat i el prestador de serveis d'intermediació conegués o hagués hagut de conèixer la resolució corresponent de l'òrgan competent.
- b) Quan el prestador de serveis d'intermediació tingui coneixement de la il·licitud per motiu d'un procediment de notificació, retirada i reposició de la informació i dels continguts o de l'activitat que el prestador vingui aplicant en virtut d'acords voluntaris. S'entén que el prestador de serveis d'intermediació té coneixement de la il·licitud si, en virtut de tal procediment:

- S'identifica degudament al titular dels drets infringits.

- S'identifiquen degudament tant els drets la infracció dels quals s'al·legui com la suposada infracció comesa.

- S'identifica suficientment la informació, el contingut o l'activitat infractora i la seva localització.

- Es proporcionen les dades que permetin identificar, en tot allò que sigui possible, al titular de la informació, del contingut o de l'activitat infractora.

c) Quan, en virtut d'un acord previ amb el destinatari, el prestador de serveis d'intermediació controla la licitud de la informació, dels continguts o de l'activitat d'altres destinataris que utilitzen el servei de conformitat amb les instruccions i els paràmetres proporcionats prèviament pel destinatari titular dels drets infringits. En aquests supòsits, la responsabilitat del prestador de serveis d'intermediació front al destinatari titular dels drets es regeix per allò que estigui previst en l'acord.

Article 35. Obligació d'actuar

1. Sens perjudici del compliment de les mesures que ordenés un òrgan competent, en qualsevol dels casos previstos en l'article 34, els prestadors de serveis d'intermediació han d'actuar amb diligència per notificar al destinatari afectat la comunicació rebuda, aplicar mesures de retirada i, si s'escau, procedir a la reposició.

A aquests efectes, els prestadors de serveis d'intermediació han d'informar als destinataris dels procediments de notificació, de retirada i de reposició que tinguin a disposició, i de les condicions en les que operen.

2. El prestador de serveis d'intermediació només és responsable davant del destinatari afectat pels danys que pugués causar si ha actuat de manera negligent en relació a la notificació, la retirada o la reposició a la qual fa referència l'apartat anterior.

Article 36. Procediment de notificació, de retirada i de reposició

Als efectes d'allò que preveu l'article 35, s'entén que el prestador de serveis d'intermediació actua de manera diligent si posa a disposició dels seus destinataris els procediments de notificació, de retirada i de reposició en les condicions següents:

a) Els procediments de notificació, de retirada i de reposició han de ser gratuïts i estar disponibles de manera permanent.

El notificant que proporcioni informació falsa, essent coneixedor de la seva falsedat o inexactitud, en algun dels procediments indicats, és responsable dels danys que causi al prestador de serveis d'intermediació que actuï confiant en la informació proporcionada, i també dels danys que causi a qualsevol altre tercer afectat.

b) El procediment de notificació permet al prestador de serveis d'intermediació obtenir, de manera raonable, la informació prevista a l'article 34. No obstant això, no es pot exigir informació tan concreta que faci pràcticament impossible, en condicions raonables, la denúncia per part del notificant.

c) El prestador de serveis d'intermediació ha de confirmar al notificant la recepció de la seva notificació i ha de procedir a remetre-la amb rapidesa al destinatari afectat.

Si amb la informació proporcionada pel notificant, el prestador de serveis d'intermediació no pogués continuar amb el procediment, localitzar la informació, els continguts o l'activitat referits, o al seu proveïdor, o identificar la naturalesa de la suposada infracció, ha de requerir al notificant la informació que precisi per tal que li remeti en un termini raonable. Si el prestador de serveis d'intermediació no rebés la informació requerida en el termini indicat, o amb la informació proporcionada no fos suficient per continuar amb el procediment, aquest no estarà obligat a atendre la denúncia ni a continuar amb el procediment.

d) Si el prestador de serveis d'intermediació estima, de conformitat amb la notificació rebuda i la informació que contingui i que hagi estat proporcionada pel notificant, que la infracció al·legada és evident, pot optar per retirar la informació o els continguts o impedir l'accés als mateixos o a l'activitat en qüestió, sempre que hagi tramès prèviament la notificació al destinatari afectat.

El prestador de serveis d'intermediació no és responsable davant del destinatari afectat per les mesures de retirada o de suspensió de l'accés si ha actuat de manera raonable donada la informació que tenia al seu abast en el moment de la decisió, i sempre que hagi comunicat amb promptitud al destinatari afectat la notificació rebuda i la mesura prevista.

El prestador de serveis d'intermediació també pot retirar la informació o els continguts o impedir l'accés als mateixos o a l'activitat en qüestió si no disposa de dades de contacte del destinatari afectat que permetin l'enviament efectiu d'una comunicació electrònica.

e) El destinatari afectat per la notificació pot respondre a la notificació rebuda, en un termini raonable, oposant-se a la denúncia.

Si el prestador de serveis d'intermediació estima que les al·legacions del destinatari afectat són raonables, pot decidir reposar la informació o els continguts retirats, facilitar de nou el seu accés o l'accés a

l'activitat en qüestió o, en cas de no haver procedit amb anterioritat a la seva retirada, mantenir l'accés en les mateixes condicions. En tot cas, el prestador ha d'informar amb promptitud al notificant de la decisió adoptada.

El prestador no està obligat a procedir a la retirada o a la reposició, a realitzar una investigació dels fets notificats, ni una recerca d'informació addicional més enllà de la informació proporcionada per la part notificant i el destinatari afectat per la notificació, de conformitat amb el procediment habilitat de notificació, de retirada i de reposició en les condicions establertes en aquest article.

Disposició final

Aquesta Llei entra en vigor l'endemà de la seva publicació al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

Edicte

El síndic general, d'acord amb les previsions de l'article 90 del Reglament del Consell General,

Disposa

Publicar el criteri del Govern relatiu a la **Proposició de llei qualificada de partits polítics**.

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 24 de març del 2014

Vicenç Mateu Zamora
Síndic General

Criteri del Govern relatiu a la Proposició de llei qualificada de partits polítics

El Govern ha examinat la Proposició de llei qualificada de partits polítics, presentada pel M. I. Sr. Ladislau Baró Solà, president del Grup Parlamentari Demòcrata i, d'acord amb el que disposa l'article 103.2 del Reglament del Consell General, manifesta el seu criteri sobre la Proposició de llei esmentada basant-se en les següents

Consideracions

El Govern valora molt positivament aquesta iniciativa legislativa, encaminada a regular, per primera vegada i de forma concreta, l'existència, activitat i finançament dels partits polítics, organitzacions fonamentals per al funcionament del sistema de govern democràtic i representatiu que estableix la Constitució, i que, fins a la data, s'han regit en gran part per la normativa general aplicable a les associacions. Al mateix temps suposa un gran